

Marno János

HOMMAGE À RILKE

Merézköpenyben a férfiak
a színpad gyomorszája táján,
míg én itt magamba görnyedtem
egy útszéli kápolna mélyén,
hajnalban; hideg van, harisnya-
kötőm gombja csípi a combom,
mely mára mint egy vén fa gallya,
recseg, sajog, ha megmozdítom;
mert épp indulófélben vagyok,
hat óra, meddig borzasztanak
még a szelek, májusi fagyok,
és hol a sötét hajkoronás
özvegy, ki vitézének csókolt,
és a lányának öltöztetett.

A FÉREGLELKÉS

Ingmar Bergmannak

Egyre közelebb Isten távol-
létéhez, egy faluhoz, ahol
idegenkednek az embertől,
mert féregre emlékezteti
őket. Az pedig összerezzen,
mikor hirtelen egy százlábú
száguld keresztül a lába közt
a padlón, majd úgy felszívódik,
mintha csak a föld nyelte volna
el. Az ember leforrázva ül
tovább a székben egész éjjel;
reggel aztán a Néma Bözsi
vonítására riad fel, zöld
égbolt mögötte, haragoszöld.

FALU

Megint a szokásos, szagtalan,
szaggatott álom: nem találsz
a *havazavezető* utat,
kutyádnak lába kelt, halálsz
lesz, mikor a füledben ugat,
elveszve a labirintusban.
Aztán még órákig bolyongasz
ugyan, valami dereng is már
a szemed sarkában, most szaladsz
össze a vasorrú bábával,
a falu azonban végtelen messze
mögötte is. Miféle falu
persze, se határa, se füstje,
hátad egy falnak nekivetve.

MAMI

A lányokra alig emlékszem,
foltokban, itt-ott egy zöldre, egy
sötétebb kékre, mely fakulni
látszott a napon, vagy fekete
szárnyú lepkékre a kápolna-
vakolaton, amerre álmomban
jobbra kanyarodott az úttest,
s ébren azt kellett látnom, balra,
jobbra tértünk be a pékségbe,
balra pedig a temetőbe
vettük az irányt. Ott nyugtunk lett
végre, Mami locsolt és kapált, én
meg leheveredve egy kőre
lestem, merre húznak a csigák.

KELÉS KORÁN, KELÉS DÉLBN

Apám az asztalfőn, lyukas nyakán
a nyálkendővel, s keze élével
a morzsát szortírozva; nagyanyám
szemközt vele, a tűzhelyhez közel,
héjából kanalazza a tojást,
mely forró még és lágy, mint az a genny,
mely a combomon fakadt ki még egy
kelésből az ágyban kora reggel;
utána visszaaludtam, szikkadt
sárgáját csak déltájban szúrta ki
lepedőmön s pizsamanadrágom
szárán a szemem. Nem csoda hát, hogy
az asztalnál épp csak csipegettem,
s nővéreimtől idegenkedtem.

KINÉZET

Dorombol a víz a fazékban,
anyám odakint, gereblyével
a vállán a szomszéd a nyirkos
avarban, míg én itt lélegzet-
fojtva az ablakban, hogy képem
ne vesszen oda lélegzésem
ködében. Anyám egy földre szállt
angyal a fehér köpenyében,
szót ért a szomszédal, úgy nézem,
egyedül maradtam békétlen,
ötödször-hatodszor cserélem
a fűvet a szűrőben, hogy be
ne gyepesedjen még az agyam
a bágyasztó betűvetésben.

HOMMAGE À BAUDELAIRE

Idős nénik állnak egy asztal
körül, az asztal sem egy mai
darab, csipketerítőjével
vagy abroszával, melyről régi
albatroszélményem támad fel
haldokló elmémbe, magában,
elszigetelten összes egyéb
élményemtől. Szóismétlésnek
hathat, de ott támadt először
merevedésem, hullája, vagy
teteme láttán egy madárnak,
hol felszedni készültek hajó-
padlónkat. Nyomtám az ágyat még
aznap, s anyámra rá se néztem.